

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 6/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetího (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Čurillom, Hlavná 2876/11, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Tos/17/2023 z 25. júla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia práva na osobnú slobodu zakotveného v čl. 1 ods. 1 a 2 a zaručeného v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4Tos/17/2023 z 25. júla 2023. Požaduje ďalej priznanie primeraného zadosťučinenia vo výške 10 000 eur od krajského súdu, prepustenie z výkonu trestu a náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledujúci skutkový stav veci:
3. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5Tk/1/2015 z 30. augusta 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3To/40/2016 zo 7. februára 2017 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, pričom mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov.
4. Dňa 9. decembra 2020 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania, v ktorom uvádza, že bol uznaný vinným iba na základe výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktorý je

značne nedôveryhodnou osobou páchajúcou drogovú trestnú činnosť. Svedok [REDACTED] zo zisťných dôvodov začal spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní v snahe zbaviť sa svojej trestnoprávnej zodpovednosti v danej veci.

5. Uznesením okresného súdu č. k. 41Nt/34/2020-94 z 3. marca 2023 podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku bola obnova konania povolená, podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 5Tk/1/2015 z 30. augusta 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3To/40/2016 zo 7. februára 2017 v časti týkajúcej sa sťažovateľa zrušený a podľa § 403 v spojení s § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku bol sťažovateľ vzatý do väzby s tým, že lehota väzby začne plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania.

6. Podľa názoru okresného súdu po preskúmaní svedeckých výpovedí možno dospieť k záveru, že z nich nevyplývala žiadna skutočnosť, ktorá by mohla sama osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa. Na druhej strane však v konaní o povolenie obnovy vyšla najavo nová skutočnosť, ktorá súdom konajúcim v tejto veci nebola známa. Ide o to, že v čase, keď bol vypočúvaný svedok [REDACTED] na hlavnom pojednávaní, podľa § 218 Trestného poriadku uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „prokurátor“) sp. zn. Kv 58/14/7700 bolo podmienene zastavené jeho trestné stíhanie ako spolupracujúceho obvineného pre skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 2 písm. c) Trestného poriadku, pričom mu bola určená skúšobná doba v trvaní 8 rokov. Keďže výpoveď svedka [REDACTED] bola hlavným dôkazom, na základe ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným, musí ju súd po povolení obnovy konania (v kontexte uvedeného) opäť vyhodnotiť, a preto bolo potrebné obnovu konania povoliť a zrušiť výrok o vine, ako aj výrok o treste právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo vzťahu k sťažovateľovi.

7. O väzbe sťažovateľa bolo rozhodnuté samostatným výrokom s tým, že začiatok plynutia lehoty väzby bude určený okamihom nadobudnutia právoplatnosti vyhláseného uznesenia. Podľa názoru okresného súdu existuje obava, že sťažovateľ by po prípadnom prepustení z výkonu trestu mohol ujsť (ako to urobil už v minulosti, keď musel byť na neho vydaný 9. januára 2018 európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého bol v Českej republike 14. apríla 2020 zadržaný a dodaný do výkonu trestu odňatia slobody).

8. Sťažovateľ po vyhlásení uznesenia okresného súdu podal sťažnosť proti výroku o vzatí do väzby. Sťažovateľ odôvodnil podanú sťažnosť tým, že výrokom o jeho vzatí do väzby došlo k porušeniu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru. Poukázal pritom na ustálenú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Hoci je pravdou, že do výkonu trestu bol dodaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, v súčasnosti už dlhodobo vykonáva trest odňatia slobody a samotný výkon trestu bol dostatočnou motivačnou skutočnosťou na to, aby orgánom činným v trestnom konaní poskytoval maximálnu súčinnosť, a preto žiada, aby po povolení obnovy konania bol prepustený na slobodu za súčasného stanovenia primeraných obmedzení a povinností.

9. Sťažnosť podal aj prokurátor s tým, že nebolo preukázané splnenie podmienok na povolenie obnovy konania. Prokurátor v podanej sťažnosti uviedol, že nesúhlasí so záverom okresného súdu, keďže predpokladom povolenia obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je

preukázanie zákonných podmienok podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Nemôže pritom ísť o hocijaké nové skutočnosti, pretože zákon prezumuje určitú kvalitatívnu hodnotu takejto skutočnosti. Takouto skutočnosťou nie je to, že pri výsluchu svedka ■■■■■ v pôvodnom konaní nebolo známe, že mu bolo zastavené trestné stíhanie ako spolupracujúcemu obvinenému. Uznesenie o zastavení trestného stíhania svedka ■■■■■ bolo vydané 14. apríla 2015, teda pred tým, ako okresný súd rozhodol v danej trestnej veci. Táto skutočnosť nemá takú závažnosť, že by sama osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami mohla odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa. Výpoveď svedka ■■■■■ nebola jediným dôkazom o vine sťažovateľa a bola preskúmaná aj v rámci odvolacieho konania krajským súdom, ale aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, pričom nedôveryhodnosť výpovede nebola zistená. Prokurátor je preto toho názoru, že neboli splnené podmienky na obnovu konania.

10. Uznesením krajského súdu č. k. 4Tos/17/2023-124 z 25. júla 2023 (doručeným obhajcovi sťažovateľa 18. septembra 2023) podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku bolo uznesenie okresného súdu sp. zn. 41Nt/34/2020 z 3. marca 2023 zrušené v celom rozsahu a podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietnutý.

11. Podľa názoru krajského súdu v prejednávanej veci sa neobjavili žiadne také dôkazy alebo skutočnosti, ktoré by v pôvodnom konaní súdom známe neboli a mohli by same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, resp. o treste, a preto bolo potrebné uznesenie okresného súdu zrušiť a návrh na povolenie obnovy konania zamietnuť. Okresný súd síce návrh na obnovu konania a v ňom uvádzané „nové“ dôkazy veľmi podrobne vyhodnotil, venoval im náležitú pozornosť a zodpovedajúcim spôsobom výpoveď každého svedka preskúmal. Toto skúmanie nemožno procesne vykonať inak ako hodnotením dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), teda porovnaním už skôr vykonaných dôkazov a doterajších skutkových zistení s dôkazným významom nových skutočností (dôkazov). Avšak treba súhlasiť s názorom prokurátora, podľa ktorého vedomosť o tom, že v čase výsluchu svedka ■■■■■ v pôvodnom konaní tomuto bolo trestné stíhanie ako spolupracujúcemu obvinenému zastavené, nie je takou novou skutočnosťou, ktorá by bola natoľko závažná, že by sama osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami mohla odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa. V konaní o návrhu na povolenie obnovy neplatí tzv. revízy princíp. V rámci konania o návrhu na povolenie obnovy (*iudicium rescindens*) nie je možné preskúmať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobu obvineného, či boli rešpektované zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či bolo zachované právo na obhajobu a podobne, pretože sa skúma iba to, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe, a či tieto same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo o treste. Pri rozhodovaní o tom, či má byť povolená obnova konania, je povinnosťou súdu preskúmať, či je navrhovaný dôkaz novým dôkazom súdu skôr neznámym a či by na jeho základe mohlo dôjsť k inému rozhodnutiu vo veci.

12. Krajský súd poukázal na fakt, že návrh na obnovu konania súd preskúmava len po skutkovej stránke, v tomto smere sa krajský súd odvoláva aj na stanovisko najvyššieho súdu, podľa ktorého § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, akými sú skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré vyšli najavo

po právoplatnosti rozhodnutia (pozri R 86/2014). V tomto kontexte sa krajský súd nemôže stotožniť so záverom okresného súdu, že skutočnosť, podľa ktorej svedok [REDAKOVANÉ] bol na hlavnom pojednávaní vypočutý bez vedomosti sťažovateľa o tom, že svedkovi [REDAKOVANÉ] bolo zastavené trestné stíhanie ako spolupracujúcemu obvinenému, je skutočnosťou majúcou takú kvalifikovanú hodnotu, že spĺňa zákonom stanovené podmienky na povolenie obnovy konania. Takáto skutočnosť neovplyvňuje v žiadnom prípade samotný skutkový stav, ktorý je primárnym predmetom konania o povolení obnovy, a to ani v spojitosti s ostatnými skutočnosťami súdu dosiaľ známymi z pôvodného konania. Uvedená skutočnosť je skôr procesnoprávneho charakteru a viaže sa na dôkaz ako priamy poznatok ozrejmujúci skutok, resp. na dôkazný prostriedok, teda výsluch svedka či osobu svedka ako nositeľa dôkazu, než na skutkový stav ako taký. Okresný súd správne uviedol, že z výpovedí sťažovateľom navrhnutých svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa. Krajský súd sa v tomto kontexte prikláňa k názoru prokurátora, podľa ktorého výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] nebola jediným dôkazom preukazujúcim vinu sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Sťažovateľ namieta predovšetkým *«absenciu riadneho odôvodnenia písomného vyhotovenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Nie je zrejmé akými úvahami odvolací súd dospel k právnomu záveru, že „...výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] nebola jediným dôkazom, ktorý preukazoval vinu odsúdeného [REDAKOVANÉ]“»*. Pritom v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5Tk/1/2015 bol sťažovateľ usvedčovaný len výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], ktorý niekoľkokrát výpoveď zásadným spôsobom zmenil, pričom jeho motivácia pre spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní bola podmienená jeho subjektívnymi zisťovacími záujmami (potvrdil to v konaní o povolenie obnovy na výslovnú otázku sťažovateľa). Jeho výpoveď nebola potvrdzovaná žiadnymi ďalšími dôkazmi. Svedok [REDAKOVANÉ] preukázateľne ovplyvňoval svedkyňu [REDAKOVANÉ] v tom smere, aby tvrdila, že bola opitá a nič si nepamätá.

14. V ďalšom sťažovateľ poukazuje na svoje tvrdenia v pôvodnom konaní v súvislosti s prepustením svedka [REDAKOVANÉ] z väzby a so stretnutím svedka [REDAKOVANÉ] so svedkyňou [REDAKOVANÉ]. Súvisí to aj s výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ]. Poukazuje pritom na konkrétne vyšetrovacie úkony, pričom niektoré tvrdenia doslovne cituje.

15. Spochybňuje vzhľadom na veľmi podrobne uvádzané konkrétne skutočnosti správnosť skutkových záverov, ku ktorým sa v pôvodnom konaní dospelo. Svoje konkrétne pochybnosti veľmi podrobne rozvádza a viackrát opakuje, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] bola v skutočnosti jediným usvedčujúcim dôkazom proti nemu.

16. V súvislosti s konštatovaním krajského súdu, podľa ktorého vedomosť sťažovateľa o tom, že pri výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] v pôvodnom konaní bolo tomuto trestné stíhanie zastavené ako spolupracujúcemu obvinenému, nie je vzhľadom na svoju závažnosť takou novou skutočnosťou, ktorá by sama osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami mohla odôvodniť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa, je sťažovateľ toho názoru, že s týmto tvrdením sa možno stotožniť len čiastočne. Táto skutočnosť je novou skutočnosťou v kontexte s výpoveďou svedkyne

██████████, ktorá už sama osebe je novým dôkazom spôsobilým privodiť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa.

17. Sťažovateľ zdôrazňuje, že pokiaľ uznesenie o zastavení trestného stíhania svedka ██████ bolo vydané 14. apríla 2015, tento dôkaz nebol v pôvodnom konaní riadne vykonaný, čo v konečnom dôsledku je v rozpore s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú, preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

22. Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým konštatovať, že sťažovateľ spolu s ústavnou sťažnosťou predložil iba dva listinné dôkazy, a to uznesenie okresného súdu č. k. 41Nt/34/2020-94 z 3. marca 2023 a uznesenie krajského súdu č. k. 4Tos/17/2023-124 z 25. júla 2023. Nepredložil

teda rozsudok okresného súdu sp. zn. 5Tk/1/2015 z 30. augusta 2016, zápisnice o hlavných pojednávaniach, z ktorých by mal vyplývať obsah výpovedí, o ktoré sa v ústavnej sťažnosti argumentačne opiera, jeho odvolanie proti rozsudku okresného súdu, rozsudok krajského súdu sp. zn. 3To/40/2016 zo 7. februára 2017, dovolanie proti rozsudku krajského súdu, dovolacie uznesenie najvyššieho súdu (pričom zo samotnej ústavnej sťažnosti vôbec nevyplýva, že proti právoplatnému odsudzujúcemu rozsudku podal dovolanie, a ústavný súd získal o podaní dovolania vedomosť iba z odôvodnenia sťažnosti prokurátora podanej proti uzneseniu okresného súdu o povolení obnovy konania), ale dokonca ani svoj návrh na povolenie obnovy konania, ako aj zápisnicu z verejného zasadnutia okresného súdu v konaní o povolenie obnovy.

23. Z pohľadu ústavného súdu treba zdôrazniť, že záver krajského súdu, podľa ktorého výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] nebola jediným dôkazom o vine sťažovateľa, vyplýva z jeho uznesenia č. k. 4Tos/17/2023-124 z 25. júla 2023, ktorým bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý. Či je takéto konštatovanie krajského súdu obsiahnuté aj v odôvodnení jeho odvolacieho rozsudku sp. zn. 3To/40/2016 zo 7. februára 2017 o právoplatnom odsúdení sťažovateľa, nie je ústavnému súdu známe, keďže tento rozsudok krajského súdu sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil. Inými slovami, nie je v rámci predložených dôkazov námietka sťažovateľa tak, ako je doslovne formulovaná v bode 13 tohto uznesenia, meritórne preskúmateľná. K samotnému tvrdeniu sťažovateľa, podľa ktorého výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] je jediným dôkazom proti nemu, treba uviesť, že krajský súd tvrdí opak, pričom ústavný súd pre nedostatok dôkazov zo strany sťažovateľa nemohol toto tvrdenie meritórne vyhodnotiť a posúdiť.

24. Rovnaký záver sa vzťahuje aj na tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého svedok [REDAKOVANÉ] výpoveď niekoľkokrát zásadným spôsobom zmenil, pretože dôkazy o tom neboli ústavnému súdu predložené (ústavný súd nemal k dispozícii výpovede svedka [REDAKOVANÉ], z ktorých by malo vyplývať, že neboli zhodné, resp. v rámci akých skutočností mali byť zmenené).

25. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] bola podmienená jeho subjektívnymi zisťovacími záujmami (čo mal sám potvrdiť v konaní o povolenie obnovy na výslovnú otázku sťažovateľa), ústavný súd poznamenáva, že samotná výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] v konaní o povolení obnovy nebola predložená, pričom zo zhrnutia obsahu jeho výpovede na verejnom zasadnutí okresného súdu uvedeného v jeho uznesení č. k. 41Nt/34/2020-94 z 3. marca 2023 v rámci konania o povolenie obnovy (správnosť a úplnosť zhrnutia obsahu výpovede svedka [REDAKOVANÉ] sťažovateľ nenamieta, pozn.) údajná otázka sťažovateľa, ale ani odpoveď svedka [REDAKOVANÉ] na ňu vôbec nevyplýva.

26. V súvislosti s tvrdením sťažovateľa, že svedok [REDAKOVANÉ] preukázateľne ovplyvňoval svedkyňu [REDAKOVANÉ] v tom smere, aby tvrdila, že bola opitá a nič si nepamätá (pozri bod 13), poukazuje ústavný súd na to, že výpoveď (výpovede) svedkyne [REDAKOVANÉ] z pôvodného konania o vine a treste mu nie je známa (keďže sťažovateľ túto výpoveď, resp. výpovede ústavnému súdu nepredložil). Naproti tomu je pravdou, že na verejnom zasadnutí okresného súdu v rámci konania o povolenie obnovy svedkyňa [REDAKOVANÉ] uviedla, že sa so svedkom [REDAKOVANÉ] rozprávala pred tým, ako bola vypočutá na polícii, pričom tento jej povedal, že je najlepšie tvrdiť, že si nič nepamätá. To, či ide naozaj o nové tvrdenie svedkyne [REDAKOVANÉ], nevie ústavný súd vyhodnotiť a posúdiť, keďže nemá k dispozícii jej výpovede z pôvodného konania. Význam, resp. dopad tohto tvrdenia svedkyne [REDAKOVANÉ] by mohol ústavný súd hodnotiť iba pri znalosti toho,

ako napokon svedkyňa [REDAKOVANÉ] v rámci prípravného konania, alebo na hlavnom pojednávaní okresného súdu vypovedala (teda či sa nechala ovplyvniť tvrdenou „radou“ svedka [REDAKOVANÉ]).

27. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že prípadnú nesprávnosť skutkových zistení vyplývajúcich zo zadovážených dôkazov nemožno namietat' v rámci obnovy konania, ale ani dovolania. Takáto námietka je možná iba v rámci odvolacieho konania a následne v rámci ústavnej sťažnosti. Nesprávnosť skutkových zistení je napokon možné namietat' v rámci inštitútu obnovy konania, ale iba v prípade, ak vyjdú najavo nové dôkazy alebo skutočnosti predtým súdu neznáme, ktoré sú v spojení s už skôr vykonanými dôkazmi spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o vine a treste. Vzhľadom na uvedené sa námietky sťažovateľa vyplývajúce z bodov 14 a 15 nejavia pre posúdenie veci ako relevantné.

28. Sťažovateľ napokon za novú skutočnosť označuje okolnosť, že nemal v čase výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] v pôvodnom konaní vedomosť o tom, že trestné stíhanie svedka [REDAKOVANÉ] ako spolupracujúceho obvineného bolo zastavené. Táto skutočnosť je podľa neho novou skutočnosťou v kontexte s výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá je už sama osebe novým dôkazom spôsobilým privodiť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa (pozri bod 17).

29. Podľa názoru ústavného súdu treba za podstatnú považovať tú skutočnosť, že uznesenie prokurátora o podmienenečnom zastavení trestného stíhania svedka [REDAKOVANÉ] sp. zn. Kv 58/14/7700 zo 14. apríla 2015 sa v spise okresného súdu sp. zn. 5Tk/1/2015 nachádzalo (čo ani sťažovateľ nepopiera, pretože len tvrdí, že mu nebolo známe), avšak (ako to konštatoval okresný súd vo svojom uznesení č. k. 41Nt/34/2020-94 z 3. marca 2023) toto uznesenie na hlavnom pojednávaní oznámené nebolo (konajúcim súdom teda nebolo známe). Podľa zistenia ústavného súdu na okresnom súde sťažovateľ a jeho obhajca sa s výsledkami vykonaného dokazovania oboznamovali 30. decembra 2014. Obžaloba podaná na sťažovateľa bola datovaná 15. januára 2015 a okresnému súdu bola doručená 19. januára 2015.

30. Z dosiaľ uvedeného je zrejmé, že uznesenie prokurátora o podmienenečnom zastavení trestného stíhania svedka [REDAKOVANÉ] sp. zn. Kv 58/14/7700 zo 14. apríla 2015 sa v čase oboznamovania sťažovateľa s výsledkami vyšetrovania v trestnom spise ešte nenachádzalo a ani nachádzať nemohlo, keďže k jeho vydaniu došlo až po tomto záverečnom úkone prípravného konania.

31. V tejto súvislosti treba poukázať na argumentáciu krajského súdu odkazujúcu na judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej za nové skutočnosti nemožno považovať také skutočnosti, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj v tom prípade, keď sa s nimi súd v pôvodnom konaní nevyrovnal alebo ich zle vyhodnotil. Inými slovami, tá okolnosť, že určitý listinný dôkaz bol síce v spise založený, avšak konajúce súdy, ale ani sťažovateľ z formálno-procesného hľadiska vzaté o ňom nevedeli (neboli oznámené), ešte neznamená, že takýto listinný dôkaz treba považovať za nový dôkaz z pohľadu konania o povolenie obnovy.

32. Napokon sťažovateľ zdôrazňuje, že nevykonanie dôkazu oboznámením s uznesením o zastavení trestného stíhania svedka [REDAKOVANÉ] v pôvodnom konaní je v rozpore s čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda s právom na spravodlivé súdne konanie (pozri bod 17).

33. Túto námietku sťažovateľa treba v zásade považovať za relevantnú, avšak nie v rámci konania o povolenie obnovy. Takáto námietka by mohla totiž zakladať prípadne dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c), prípadne g) Trestného poriadku (teda nie dôvod na obnovu konania).

34. Keďže ústavná sťažnosť smeruje proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania (nie proti právoplatnému odsúdeniu sťažovateľa v pôvodnom konaní), treba ju považovať za zjavne neopodstatnenú.

35. Namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy treba považovať za zjavne neopodstatnené aj z iného pohľadu.

36. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

37. Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

38. Sťažovateľ v návrhu nálezu (petite) ústavnej sťažnosti sa *expressis verbis* domáha vyslovenia porušenia práva na osobnú slobodu zakotveného v čl. 1 ods. 1 a 2 a zaručeného v čl. 17 ods. 1 ústavy. Pritom zo znenia uvedených článkov ústavy (pozri body 36 a 37) nemožno podľa názoru ústavného súdu vyvodiť, že by v nich bolo zakotvené právo na osobnú slobodu. Sťažovateľ sa svoje opačné tvrdenie ani len nepokúša argumentačne podložiť. Je preto zrejmé už na prvý pohľad, že k porušeniu práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy dôjsť nemohlo.

39. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2024

Peter Molnár
predseda senátu